

[Svend Auken]

forhøjelse på 5 pct. – og da vi foreslog, at den fremtidige regulering af dagpengesatserne skulle ske i takt med lønudviklingen på arbejdsmarkedet, sagde man afgjort nej, til trods for at netop disse grupper har haft et føleligt fald i deres levestandard.

Jeg forstod på hr. Fogh Rasmussen, at efter venstres og de borgerliges opfattelse var der overhovedet ikke påvist noget behov for at rette op over for disse grupper. Ja men tallene er, at disse grupper uden en sådan opretning vil få et fald i deres reelle levestandard over de to første år, altså i 1983 og 1984, på et sted mellem 12 og 14 pct. End ikke et forslag om at gå i gang med at finde frem til kriterierne for en fremtidig regulering i et samarbejde med A-kasserne og arbejdsmarkedets organisationer kunne godtages. Forhandlinger om dagpengesatser med arbejdsmarkedet kunne denne regering selvfølgelig ikke gå med til. Den ved bedst selv.

Man spørger unægtelig, om dette negative mønster også skal gælde landbrugspolitikken, fiskeripolitikken og industripolitikken.

Lad mig bare nævne et konkret eksempel. Skal hr. Tørnæs i fremtiden holde sig langt væk fra fiskeriforhandlinger med regeringen? Eller vil han måske i kraft af sit medlemskab af venstres gruppe have mulighed for at føre forhandlinger? Efter vor opfattelse har enhver regering pligt til at forme sin egen politik, men skal den aldrig lytte? Skal den aldrig drøfte og forhandle med andre, skal den ikke forhandle med dem, hvem politikken vedrører? Vi mener, at den har pligt til at lytte.

Vedrørende ungdomspolitikken var holdningen til vore mindstekrav ikke stort mere imødekommende. Kun vedrørende lære- og praktikpladser accepterede man vores tanke om en forhøjelse af arbejdsgivernes elevrefusionsbidrag med 20 øre pr. arbejdstime med virkning fra 1. januar 1985, medmindre der forinden var skaffet 8.000 flere lære- og praktikaftaler end i 1983.

Det bliver spændende, om man holder fast i denne konkrete model, eller om man også her vil falde tilbage til almindelig magi med tal uden reelt indhold.

Må jeg i øvrigt om de mange tal fra undervisningsministeren sige, at intet i forhandlingsforløbet gav os, der forhandlede for socialdemokratiet, nogen større tiltro til holdbarheden i dem. Man bygger ud på nog-

le områder, skærer ned på andre, men de reelle problemer om job, om praktikpladser, om elevøkonomi og så fremdeles er ikke behandlet i regeringens oplæg.

Vi vil på alle de punkter, der har været gjort til genstand for forhandlinger med regeringen, fremsætte vore egne forslag. Allerede i vore ændringsforslag til finansloven tegner dette billede sig klart. Desværre blev de ikke vedtaget under afstemningen for et øjeblik siden, selv om de efter vor opfattelse var realistiske og der var den fornødne dækning. Vi vil fremsætte som i sidste samling forslag om ophævelse af karensdag og af fattigdomsparagraf. Det er ikke rigtigt, det er helt forkert, når visse aviser har hævdet, at vi ligefrem skulle have opgivet karensdagen og forslaget om at ophæve bistandslovens § 37, stk. 4. Det har vi naturligvis ikke. Vi vil fremkomme med konkrete forslag herom i folkettinget.

Vi vil stille forslag om reguleringer for efterlønsmodtagere og de syge og de arbejdsløse, og vi vil genfremsætte ungdomsgarantiforslaget suppleret med et nyt forslag om fremskaffelse af lære- og praktikpladser. Alle disse forslag vil vi som nævnt anvise dækning for.

Ét ord om dækning. Under forhandlingerne afslog regeringen overhovedet at drøfte enhver tanke om en midlertidig forhøjelse af selskabsskatterne, fordi man ikke ville øge skattetrykket. Sludder! Under firkløverregeringen har de personlige trækprocenter fået en stigning på 2 points. Samtidig er takster og kontingenter vokset stærkt. Men de rekordstore overskud i banker og virksomheder må ikke røres af den simple grund, tror vi, at det ville ramme, om jeg så må sige, regeringens egne. Til gengæld har der været rygter fremme om – jeg har set, den radikale leder har udtalt sig om det – at man vil skaffe dækning for beløbene gennem at tage 600 mill. kr. fra kommunerne. Oven i de besparelser og nedskæringer, der er sket på bloktilskuddene, vil man skaffe pengene ad denne vej. Kan vi få et klart svar i dag på, at man ønsker dette, eller at man ikke ønsker at gå denne vej?

Socialdemokratiet ser helst et bredt flertal bag finansloven, men fordi regeringen hverken har villet sikre sig stemmerne fra sit støt-teparti eller villet vise imødekommenhed over for socialdemokratiet, har der i denne